

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 528/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovéj a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ], zastúpeného obchodnou spoločnosťou Benkóczki, Baláz – advokáti, s. r. o., 29. augusta 36A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Vendelín Benkóczki, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tost 25/2021 z 27. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tost 25/2021 z 27. júla 2022. Žiada ďalej, aby bolo uznesenie najvyššieho súdu zrušené a vec mu vrátená na ďalšie konanie. Napokon sa domáha náhrady trov právneho zastúpenia advokátom v sume 493,10 eur s daňou z pridanej hodnoty, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu na účet právneho zástupcu.
2. Z ústavnej sťažnosti a pripojeného listinného dôkazu vyplýva nasledovný skutkový stav veci:
3. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. BB-4T 13/2017-3771 z 20. decembra 2017 bol sťažovateľ uznaný vinným (okrem iného) v bode 1 rozsudku zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. d) a e) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a § 140 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že s ostatnými spoluobžalovanými po tom, ako s vopred uváženou pohnútkou v úmysle usmrtiť a zachovať si tým prisun peňažných prostriedkov, resp. získať aj ďalší majetkový prospech pre seba a blízke osoby, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „R[REDAKOVANÉ]“) zosnovala usmrtenie poškodeného, s týmto úmyslom následne oboznámila svoju

matku [REDACTED], ktorá v úmysle tento plán zrealizovať ho sprostredkovala [REDACTED] (ďalej len „H [REDACTED] ml.“), ktorý ho odsúhlasil a v presne nestotožnenom čase sťažovateľovi osobne vyplatil za realizáciu vraždy v hotovosti 7 000 eur. Následne sťažovateľ a R [REDACTED] mali usmrtienie poškodeného vykonať tak, že v presne nezistenom čase v období od večerných hodín 5. apríla 2014 najneskôr do ranných hodín 6. apríla 2014 po tom, keď v suteréne rodinného domu poškodeného vypli poistky, aby ho tak vylákali von z bytu, sťažovateľ následne mal vojsť do bytu poškodeného proti jeho vôli na 1. poschodí a nestotožnenou krátkou guľovou zbraňou kalibru 7,65 mm mal do neho trikrát vystreliť a spôsobiť mu zranenia, ktorým na mieste podľahol, pričom jeho telo bolo nájdené 7. apríla 2014 asi o 9.00 h.

4. Za tento skutok (ako aj za skutok v bode 2 spočívajúci v prečine nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona) bol sťažovateľovi uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bol uložený aj ochranný dohľad na tri roky.

5. Špecializovaný súd odôvodnil svoj rozsudok vo vzťahu k bodu 1 v podstate tým, že vo veci síce neexistuje žiaden priamy usvedčujúci dôkaz z dôvodu, že k obvineniu sťažovateľa došlo po vyše dvoch rokoch (9. augusta 2016) od spáchania skutku (5., resp. 6. apríla 2014), avšak vychádzal zo série nepriamych dôkazov opísaných v odôvodnení rozsudku, ktoré na seba nadväzovali a umožnili vytvoriť o spáchaní skutku ucelenú reťaz. Čo sa týka bodu 2 rozsudku, sťažovateľ podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný z jeho spáchania.

6. Proti rozsudku špecializovaného súdu v časti jeho výroku o vine za skutok v bode 1 podal sťažovateľ odvolanie, ktoré však bolo uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 To 4/2018 z 13. júna 2018 zamietnuté ako nedôvodné.

7. Sťažovateľ 29. septembra 2020 podal na špecializovanom súde vo svoj prospech návrh na povolenie obnovy konania, ktorý odôvodnil tým, že vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy pre konajúce všeobecné súdy skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine za skutok v bode 1. Takýmito dôkazmi mali byť jednak výpoveď sťažovateľa, ďalej výsluch [REDACTED] C [REDACTED], konfrontácia medzi sťažovateľom a C [REDACTED] (tento dôkaz sťažovateľ navrhol až v konaní o sťažnosti), porovnanie pachových a prípadných biologických stôp zaistených z miesta činu s porovnávacím materiálom od C [REDACTED] a napokon výsluch R [REDACTED].

8. Sťažovateľ v danej súvislosti v podanom návrhu na povolenie obnovy konania vysvetlil, že o požiadavke na vraždu poškodeného povedal C [REDACTED], ktorý za nejaký čas prišiel za ním s tým, že by išiel do domu poškodeného, nezabil by ho, iba olúpil, avšak potreboval vedieť, kedy bude poškodený doma sám. V nadväznosti na to sťažovateľ H [REDACTED] ml. (synovi poškodeného) odsúdenému spolu so sťažovateľom oznámil, že za odplatu 6 000 eur našiel na zamýšľanú vraždu poškodeného vykonávateľa, ktorý ale potrebuje vedieť, kedy bude poškodený doma, na čo H [REDACTED] ml. sťažovateľovi následne oznámil, že poškodený bude doma sám 5. apríla 2014. Sťažovateľ túto informáciu posunul C [REDACTED] ktorý mu nasledujúceho dňa 6. apríla 2014 uviedol, že celá vec dopadla inak, poškodený je mŕtvy a sťažovateľ má ísť zobrať od H [REDACTED] ml. spomínaných 6 000 eur. Tieto peniaze však sťažovateľ zo strachu vyplatil C [REDACTED] z vlastných peňazí, aby mu tento dal pokoj a až neskôr (zhruba po pol roku) mu H [REDACTED] ml. vyplatil 5 000 eur

za vraždu poškodeného, ktorú však sťažovateľ nevykonal ani nezabezpečil. Peniaze v sume 5 000 eur vzal od H [REDAKOVANÉ] ml. preto, že C [REDAKOVANÉ] z vlastných peňazí vyplatil 6 000 eur. Sťažovateľ nešiel na políciu preto, aby ho s vraždou poškodeného nespájali.

9. Uznesením špecializovaného súdu č. k. BB-5Nt 4/2020 z 21. apríla 2021 bol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietnutý, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania.

10. Podľa konštatovania špecializovaného súdu skutočnosti uvádzané v návrhu na povolenie obnovy konania a na verejnom zasadnutí nie sú takými novými skutočnosťami, ktoré by odôvodňovali záver pre povolenie obnovy konania. Nová verzia skutku tak, ako ju sťažovateľ uviedol v návrhu na povolenie obnovy konania, nie je novou skutočnosťou, ktorá by nebola predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na povolenie obnovy konania týka. V prípade, ak mal sťažovateľ poznatky o tom, kto je skutočným páchatelom daného skutku (vraždy poškodeného), bolo jeho povinnosťou oznámiť to orgánom činným v trestnom konaní, pričom zistenia týchto orgánov by mohli tvoriť nové skutočnosti, ktoré by záver pre povolenie obnovy konania odôvodňovali. Súčasne nové skutkové zistenia sťažovateľ uvádzal v neurčitých rysoch, pričom jeho verzia sa nijako nezhoduje s doteraz vykonaným dokazovaním v pôvodnej trestnej veci.

11. Proti uzneseniu špecializovaného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania podal sťažovateľ ihneď priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí 21. apríla 2021 sťažnosť, ktorú potom následne viacerými podaniami odôvodnil jeho obhajca.

12. Uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 25/2021 z 27. júla 2022 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu špecializovaného súdu č. k. BB-5Nt 4/2020 z 21. apríla 2021 ako nedôvodná zamietnutá.

13. Podľa konštatovania najvyššieho súdu rozsudkom špecializovaného súdu č. k. BB-4T 13/2017 z 20. decembra 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 To 4/2018 z 13. júna 2018 boli sťažovateľ, R [REDAKOVANÉ], H [REDAKOVANÉ] a H [REDAKOVANÉ] ml. uznaní vinnými z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. d) a e) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a § 140 písm. a) Trestného zákona a bol im za to uložený trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, ako aj ochranný dohľad na dobu troch rokov.

14. Podľa ďalšieho konštatovania najvyššieho súdu v rámci písomných dôvodov podanej sťažnosti poukázal sťažovateľ predovšetkým na to, že špecializovaný súd nesprávne označuje ako novú verziu skutku jeho tvrdenia obsiahnuté v návrhu na povolenie obnovy konania, pretože v skutočnosti ide o prvú a jedinou verziu skutku, vychádzajúc z toho, že v pôvodnom konaní k tomuto skutku vôbec nevypovedal. Dôvody, pre ktoré nevypovedal, vysvetlil na verejnom zasadnutí, a to strachom z ublíženia jeho rodine skutočným páchatelom, ktorý bol v čase súdneho konania na slobode. Keďže skutok nespáchal, bol presvedčený, že nemôže byť zaň odsúdený. Nestotožnil sa s názorom, podľa ktorého mal poznatky o páchatelovi skutku oznámiť orgánom činným v trestnom konaní majúcim povinnosť sa touto informáciou zaoberať. Túto argumentáciu špecializovaný súd prevzal od prokurátora, ktorý však informáciu o skutočnom páchatelovi mal už z návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania, no napriek tomu preverenie uvádzaných skutočností nevykonal. Skutočnosti uvádzané v návrhu na povolenie obnovy konania neboli

predtým všeobecným súdom známe a neboli ani predmetom dokazovania. Navrhované dokazovanie bolo možné vykonať aj vzhľadom na zaistené pachové a pravdepodobne aj biologické stopy, ktoré bolo možné porovnať so stopami C [REDACTED]. Súčasťou dokazovania nebol ani výsluch R [REDACTED], ktorá doteraz nevytvrdela, pričom podľa sťažovateľa po tom, čo už bola odsúdená, vypovedať bude. Za nepravdivý považuje aj záver, podľa ktorého svoje tvrdenia uviedol iba v neurčitých rysoch, keďže v skutočnosti uviedol konkrétnu totožnosť páchatel'a, popísal okolnosti potrebné pre ustálenie skutku, dôvody konania páchatel'a a svoje vlastné dôvody, pre ktoré doteraz tieto skutočnosti neuvádzal.

15. Podľa názoru najvyššieho súdu sťažnosť nie je dôvodná.

16. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom slúžiacim na nápravu chýb v skutkových zisteniach vzniknutých tým, že všeobecnému súdu neboli v čase vyhlásenia rozhodnutia známe skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé vnieť odlišný pohľad na skutkový stav veci a v nadväznosti na to i na právne posúdenie a výrok o vine, prípadne o treste. Účelom obnovy konania preto nie je posúdiť celkovú zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, ale v rámci tohto konania je úlohou všeobecného súdu skúmať v prvom rade formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania, ďalej to, či sú v ňom tvrdené Trestným poriadkom predvídané dôvody povolenia obnovy konania (skutočnosti alebo dôkazy všeobecnému súdu skôr neznáme), a napokon to, či by tieto, buď samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo o treste.

17. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd predovšetkým konštatuje, že formálne náležitosti na obnovu konania boli splnené.

18. Ďalej potom skúmal, či podaný návrh a naň nadväzujúca sťažnosť obsahujú Trestným poriadkom predpokladané dôvody obnovy konania, teda predovšetkým to, či sťažovateľom tvrdené skutočnosti neboli všeobecnému súdu už skôr známe.

19. So zreteľom na sťažovateľom vecne uplatnené námietky je potrebné najprv uviesť, že novými skutočnosťami podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku môžu byť aj skutočnosti, ktoré vznikli, prípadne nastali až po právoplatnom rozhodnutí, proti ktorému návrh na obnovu konania smeruje. Sťažovateľ v pôvodnom konaní podľa vlastného vyjadrenia neuviedol meno osoby, o ktorej mal vedomosť, že by mohla vykonať vraždu poškodeného, a to z obavy o vlastný život a zdravie, resp. o život a zdravie svojej rodiny z dôvodu pobytu tejto osoby na slobode. Túto skutočnosť všeobecný súd v pôvodnom konaní nemal k dispozícii a vzhľadom na dôvody neuvedenia týchto skutočností v pôvodnom konaní ich najvyšší súd považuje za novú skutočnosť.

20. K porovnaniu pachových stôp z miesta činu so stopami C [REDACTED] je potrebné najskôr uviesť, že získavanie pachových stôp a výkon pachovej identifikácie upravujú predovšetkým vnútorné akty (najmä nariadenie prezidenta Policajného zboru č. 10/1998 z 25. mája 1998 o metóde pachových konzerv v spojení s nariadením prezidenta Policajného zboru č. 4/2004 z 9. februára 2004). Z týchto vnútorných aktov vyplýva jednak, že vyradenie pachových stôp sa vykonáva na základe písomného súhlasu príslušného útvaru Policajného zboru v prípade, ak bol páchatel' trestného činu zistený, ale tiež to, že ďalšie pachové stopy prijaté do evidencie sa vyradujú po uplynutí piatich rokov.

21. Ďalej je potrebné pripomenúť odbornú literatúru, z viacerých zdrojov ktorej vyplýva, že použiteľnosť pachovej konzervy je stanovená približne na obdobie jedného roka. Okrem uvedeného sa predpokladá aj zmena niektorých pachových zložiek človeka v súvislosti s uplynutým časom. S poukazom na dátum spáchania skutku (5., resp. 6. apríla 2014) tento dôkaz pre časový odstup už nie je možné vykonať.

22. K „*stotožneniu doposiaľ nestotožnených biologických stôp*“ treba uviesť, že sťažovateľ neoznačil, aké biologické stopy požaduje stotožniť, a preto táto časť návrhu je neurčitá. Okrem toho biologické stopy (rovnako ako pachové stopy) by boli iba nepriamymi, resp. podpornými dôkazmi. Ďalej treba pripomenúť znalecký posudok z odboru kriminalistiky, odvetvia biológie a genetickej analýzy zo 4. júla 2014, ktorý sa zaoberal zaistenými biologickými stopami pri obhliadke miesta činu. Z výsledkov vyplýva, že DNA profil biologického materiálu bol zhodný s DNA profilom poškodeného, pričom na ostatných stopách nebola zistená prítomnosť dostatočného množstva biologického materiálu vhodného na úspešné vykonanie analýzy DNA. Z toho je zrejmé, že z miesta činu nie sú známe také biologické stopy, ktoré by neboli stotožnené. Zároveň možno vyvodiť aj záver, podľa ktorého biologické stopy inej osoby na mieste činu nájdené a zaistené neboli.

23. Výsluch C [REDAKOVANÉ] a prípadnú jeho konfrontáciu so sťažovateľom je možné považovať za nové dôkazy. Vzhľadom na nemožnosť vykonania porovnania pachových stôp C [REDAKOVANÉ] so stopami z miesta činu nie je možné jednoznačne potvrdiť pravdivosť a relevantnosť ním uvádzaných skutočností, a to či už v rámci jeho výpovede, alebo pri konfrontácii so sťažovateľom.

24. Výpoveď R [REDAKOVANÉ] nemožno považovať za nový dôkaz. Už vo výpovedi na hlavnom pojednávaní 3. júla 2017 uviedla, že o skutku, ktorý sa jej kladie za vinu, nič nevie, a preto sa ani nemá k čomu vyjadriť. Tvrdeniu sťažovateľa obsiahnutému v jeho návrhu na povolenie obnovy konania, podľa ktorého R [REDAKOVANÉ] povedal, že vraždu spáchal C [REDAKOVANÉ], nie je možné uveriť, pretože zo zápisnice vyplýva: „S [REDAKOVANÉ] som sa o vražde jej starého otca ne bavil.“ Preto nie je možné výsluch R [REDAKOVANÉ] považovať za nový dôkaz, pričom samotný sťažovateľ v rámci skoršieho výsluchu tvrdil, že informáciami, ktoré sa majú z výsluchu R [REDAKOVANÉ] získať, táto ani nemôže disponovať. V prípade opaku (teda ak by skutočnosť, že sťažovateľ, ktorý bol v mileneckom vzťahu s R [REDAKOVANÉ], naozaj v minulosti jej povedal, že páchatelom vraždy jej nevlastného starého otca bol C [REDAKOVANÉ]) je logický a odôvodnený záver, že by túto skutočnosť v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti R [REDAKOVANÉ] v rámci svojej obhajoby oznámila orgánom činným v trestnom konaní, súdu, resp. sama by podala návrh na obnovu konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

25. Sťažovateľ poukazuje na to, že najvyšší súd jeho návrh na výsluch C [REDAKOVANÉ] a vykonanie prípadnej konfrontácie medzi ním a sťažovateľom hodnotil tak, že ide o nové dôkazy, avšak v otázke, či by tieto nové dôkazy mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa, iba stručne poukázal na nemožnosť vykonania porovnania pachových stôp C [REDAKOVANÉ] so stopami z miesta činu, čo vylučuje možnosť jednoznačne potvrdiť pravdivosť a relevantnosť C [REDAKOVANÉ] uvádzaných skutočností.

26. Podľa názoru sťažovateľa ide zjavne len o domnienky najvyššieho súdu. Najvyšší súd sa pri posudzovaní sťažovateľom označených nových dôkazov neobmedzil iba na zisťovanie a posudzovanie pravdepodobnosti, či by tieto dôkazy boli spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa, ale navyše vopred vyhodnotil (prejudikoval), že potvrdenie pravdivosti a relevantnosti C [REDAKOVANÉ] uvádzaných skutočností by vzhľadom na nemožnosť vykonania porovnania pachových stôp C [REDAKOVANÉ] so stopami z miesta činu nebolo možné. Najvyšší súd si tak prisvojil právomoc vykonať konečné vyhodnotenie sťažovateľom označených nových dôkazov a vopred ich označil za neverifikovateľné, čo však nespochybňuje ich spôsobilosť odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa.

27. Aj v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania je potrebné ctiť zásadu „v pochybnostiach v prospech“, pretože aj toto konanie je trestným konaním so všetkými potenciálnymi následkami a je v ňom potrebné rešpektovať ústavné princípy, ktoré ovládajú trestné konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

28. Ústavnú sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú, a preto ju treba odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

29. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

30. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

31. Najvyšší súd po konštatovaní, že získané pachové stopy už boli vyradené, resp. že nestotožnené biologické stopy neboli vôbec zistené (pozri body 20 až 22), dospel k záveru, že hoci výsluch C [REDAKOVANÉ] a jeho prípadná konfrontácia so sťažovateľom by boli novými dôkazmi, avšak vzhľadom na nemožnosť vykonania porovnania pachových stôp C [REDAKOVANÉ] so stopami z miesta

činu nemožno jednoznačne potvrdiť pravdivosť a relevantnosť sťažovateľom uvádzaných skutočností (pozri bod 23).

32. Podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu je dostatočne konkrétna a presvedčivá. Je z nej zrejmé, na základe akých konkrétnych skutočností dospel k záveru, že vykonanie sťažovateľom navrhovaných nových dôkazov by nemohlo mať za následok odlišné rozhodnutie o jeho vine. Napokon ani sťažovateľ nespochybňuje, že dôkaz (výsluch C [REDACTED] a prípadnú jeho konfrontáciu s ním), ktorý požaduje vykonať, neobsahuje v sebe predpoklad možnosti verifikovať skutočnosti zistené pri tomto úkone (porovnaním pachových, biologických stôp alebo výsluchom označenej svedkyne). Práve naopak, závery najvyššieho súdu, podľa ktorých pachové stopy už boli vyradené a nestotožnené biologické stopy neboli vôbec zistené, sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nerozporuje a ich nenapáda.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu